

Sešli jsme se, a slova byly zbytečný. Pohledy napověděly, co oba chceme. Skončili jsme v mý nevětraný posteli. Nikomu to nevadilo. Ráno jsem se smál, když jsem ze sebe odlepoval peřinu. Jen Jarmilu Malinovou jsem hledal marně. Nezatlačil jsem ji mezi matrace? Nebyla tam. Lístek na stole mě ujistil, že nejsem až takové hovado: *Brouku, zkus mi dneska cinknout. Tvoje J. M.*

Nezavola jsem. Byl jsem pro ni užitečnej jako podvozek, a sám se cejtil jako eunuch. Sešel jsem dolu, do kořalny Pod blokem. Potkal jsem tam grácií Icu, sbírala sklenice. Měla už druhý zaměstnání, hromadu dětí a dluhů. A měla ráda pajzly, jako já. Prohodili jsme pár slov o práci. Říkala, že o mně tajně sní – měla v sobě alkohol, a najednou i odvalu. Taky ona přijala před koncem směny pozvání do nevětranejch peřin. Její barokní tvary se po mně rozlejšovaly jako kynutý těsto. Ráno jsem se vzbudil, ale Ica mezi matrace nezapadla. Hledal jsem ji, zatímco ona připravovala snídani a kafe. Hrála to dobře: když ptáka lapají, pěkně mu zpívají.

Těsně před obědem jsme se rozloučili, a já se šel na Hlavní ulici poohlížet po nějakém fleku. Během několika dnů jsem jaksi zlenivěl. Zejtra se mám hlásit na úřadu.

„Pane Kunderatoffe, našla jsem vám práci ve vyhlášené pizzerii. Nachází se v nákupním centru. Půjdete tam, a budete se hlásit u pana majitele Klapa. Pokud práci odmítnete, napíši vám do spisu, že nespolutracujete.“

„Nespolutracuju? Jste snad STB?“

Po chodbách úřadu zase vonělo kafe, vsáкло se do všech zdí. Úředníci jsem potěšil a šel omrknout tu pizzerii. Pan majitel si mě změřil, já jeho taky. Pak jsem se dověděl, že jde o zkrachovalýho hokejistu. Neuměl nic. Stačilo, že se dobře oženil. Já takový štěstí nikdy neměl, Klap je prostě rufus.

Druhej den mě v kuchyni zaučoval pizzmistr. Dělat pizzu byla hračka. Těsto se rozředí trochou vody, vyválí, potřé červeným tomatem, frkne se tam šunka, sýr, kukuřice, a upečená pizza pak vypadá jak poblitá placka. Sledoval jsem hladový ubožáky, jak ji do sebe ládujou od rána do večera. Pracovní pult byl v restauraci umístěnej před zraky hostů. Čarovat se s tím nedalo, a oni si mě stejně nevšímali.

Zaučil jsem se rychle – točil těsto nad svou kebulí, míchal suroviny na langoše. Stal jsem se univerzálním chlápkem jako pizzmistr. Myl jsem nádobí, po směně vytíral podlahu v kuchyni. Těsto jsem solit nemusel, můj pot to odpracoval za mě, stejkal z čela i ze žlábků na zádech. Doma jsem trénoval v divokejch snech – rozpaloval pec, házel pizzy, otvíral konzervy s kečupem, strouhal sýr a sázel kukuřici. Pot furt stejkal, dny utíkaly.